ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)
z 27. septembra 2005 *

V spojených veciach T-134/03 a T-135/03,

Common Market Fertilizers SA, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: A. Sutton, barrister, a N. Flandin, advokát,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: X. Lewis, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorých predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutí Komisie K (2002) 5217, konečné znenie, a K (2002) 5218, konečné znenie, z 20. decembra 2002, ktorými bolo rozhodnuté, že v uvedenom prípade neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
(prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda B. Vesterdorf, sudcovia J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka a V. Trstenjak,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. januára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia Rady (ES) č. 3319/94 z 22. decembra 1994, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku močoviny a dusičnanu amónneho pochádzajúce z Bulharska a Poľska a vyvážané spoločnosťami, ktoré nie sú oslobodené od cla, a ktorým sa s konečnou platnosťou vyberá

dočasne uložené clo [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 350, s. 20) zavádza toto špecifické antidumpingové clo:

„... Pre dovozy prepustené do voľného obehu, pri ktorých nie sú faktúry vystavené niektorým z vyššie uvedených vývozcov alebo výrobcov nachádzajúcich sa v Poľsku priamo nezávislému dovozcovi, sa určuje nasledujúce špecifické clo:

pre certifikovaný výrobok, ... ktorého výrobcom je Zaklady Azotowe Pulawy... špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku... (TARIC dodatočný kód: 8795).“ [*neoficiálny preklad*]

2 Článok 239 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307), zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 zo 16. novembra 2000 (Ú. v. ES L 311, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239) (ďalej len „colný kódex“), znie takto:

„1. Dovozné clo alebo vývozné clo môže byť vrátené alebo odpustené aj v iných prípadoch, než sú uvedené v článkoch 236, 237 a 238:

— ak bude stanovené v súlade s postupom výboru,

— ak vyplýva z okolností, ktoré nie je možné považovať za podvodné konanie alebo hrubú nedbanlivosť dotknutej osoby. Prípady, kedy je možné toto ustanovenie

uplatniť, a postupy na ich uplatnenie sa stanovia v súlade s postupom výboru. Vrátenie alebo odpustenie môže podliehať zvláštnym podmienkam.

2. Clo môže byť vrátené alebo odpustené z dôvodov uvedených v odseku 1 na základe žiadosti podanej príslušnému colnému úradu do 12 mesiacov odo dňa, kedy bola suma cla dlžníkovi oznámená...“

3 Z článku 4 ods. 24 colného kódexu vyplýva, že postupom výboru sa rozumie postup uvádzaný v článkoch 247 a 247a.

4 Článok 247 colného kódexu stanovuje, že „opatrenia potrebné na vykonanie tohto nariadenia... sa prijmú v súlade so zákonným postupom uvedeným v článku 247a ods. 2...“

5 Článok 247a colného kódexu stanovuje:

„1. Komisii pomáha Výbor pre colný kódex (ďalej len ‚výbor‘).

2. Ak sa robia odkazy na tento odsek, platia články 5 a 7 rozhodnutia 1999/46/ES...

3. Výbor prijme svoj rokovací poriadok.“

6 Článok 4 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex znie takto:

„1. Pozvánku, program, ako aj návrh opatrení, ku ktorým sa vyžaduje stanovisko výboru a všetky ostatné pracovné materiály zašle predseda stálym zastúpeniam a členom výboru v súlade s článkom 14 ods. 2 ako všeobecné pravidlo najneskôr štrnásť kalendárnych dní pred dátumom zasadnutia.

2. V naliehavých prípadoch a v prípadoch, keď je nevyhnutné okamžite uplatniť opatrenia, ktoré sa majú prijať, môže predseda na žiadosť člena výboru alebo z vlastnej iniciatívy, skrátiť lehotu uvedenú v predchádzajúcom odseku až na päť kalendárnych dní pred dátumom zasadnutia.

3. V mimoriadne naliehavých prípadoch sa predseda môže odchýliť od lehôt uvedených v odsekoch 1 a 2. V prípade, ak je návrh na zaradenie otázky do programu podaný v priebehu zasadnutia sa na schválenie vyžaduje súhlas jednoduchej väčšiny členov výboru."

7 Článok 5 rozhodnutia Rady 1999/468/ES z 28. júna 1999, ktorým sa ustanovujú postupy pre výkon vykonávacích právomocí prenesených na Komisiu (Ú. v. ES L 184, s. 23; Mim. vyd. 01/003, s. 124, ďalej len „rozhodnutie o komitológii"), stanovuje:

„Regulačný postup

1. Komisii pomáha regulačný výbor zložený zo zástupcov členských štátov, ktorému predsedá zástupca Komisie.

2. Zástupca Komisie predloží výboru návrh opatrení, ktoré sa majú prijať. Výbor vydá stanovisko k návrhu v rámci lehoty, ktorú môže stanoviť predseda podľa naliehavosti záležitosti. V prípade rozhodnutí, ktoré má Rada prijať na návrh Komisie, prijme výbor stanovisko väčšinou ustanovenou v článku 205 ods. 2 zmluvy. Hlasy zástupcov členských štátov v rámci výboru sú vážené spôsobom uvedeným v danom článku. Predseda nehlasuje.

3. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, Komisia prijme predpokladané opatrenia, ak sú v súlade so stanoviskom výboru.

4. Ak predpokladané opatrenia nie sú v súlade so stanoviskom výboru, alebo ak výbor neposkytol žiadne stanovisko, Komisia bezodkladne predloží Rade návrh týkajúci sa opatrení, ktoré sa majú prijať a informuje Európsky parlament...“

8 Článok 905 nariadenia Komisie č. 2454/93 (EHS) z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 253, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3), zmenené a doplnené nariadením Komisie (ES) č. 1677/98 z 29. júla 1998 (Ú. v. ES L 212, s. 18; Mim. vyd. 02/009, s. 30, ďalej len „vykonávacie nariadenia“), stanovuje najmä:

„1. Ak rozhodujúci colný orgán, ktorému bola predložená žiadosť o vrátenie alebo odpustenie podľa článku 239 (2) kódexu, nemôže prijať rozhodnutia na základe článku 899, pričom je žiadosť podporovaná dôkazmi, ktoré môžu zakladať špeciálnu situáciu vyplývajúcu z okolností, ktorým nemožno pripísať žiadny podvod alebo zjavné zanedbanie [hrubú nedbanlivosť — *neoficiálny preklad*] zo strany príslušnej osoby, členský štát, ktorý má toto oprávnenie, zašle prípad Komisii na vyriešenie podľa postupu ustanoveného v článkoch 906 až 909.

Colný orgán, ktorý vydáva rozhodnutie, sa však s výnimkou prípadov, keď má pochybnosti, môže sám rozhodnúť, že vráti alebo odpustí clo, ak sa domnieva, že podmienky stanovené v článku 239 ods. 1 kódexu sú splnené, za predpokladu, že príslušná čiastka na operátora [suma, ktorá sa týka podnikateľského subjektu — *neoficiálny preklad*], pokiaľ ide o jednu alebo viac dovozných alebo vývozných operácií, ale vyplývajúcich z jednej a tej istej mimoriadnej situácie, je nižšia ako 50 000 ECU.

Pojem ‚príslušná osoba' sa interpretuje rovnakým spôsobom ako v článku 899.

Vo všetkých ostatných prípadoch rozhodujúci colný orgán žiadosť zamietne.

2. Prípad [Spis — *neoficiálny preklad*] zaslaný Komisii musí zahŕňať všetky skutočnosti potrebné pre úplné preskúmanie predloženého prípadu. Bude zahŕňať aj vyhlásenie, podpísané žiadateľom o vrátenie alebo odpustenie cla, potvrdzujúce, že žiadateľ je oboznámený s prípadom [so spisom — *neoficiálny preklad*] a že buď nemá k nemu čo dodať, alebo uvedie všetky dodatočné informácie, ktoré považuje za potrebné doplniť.

Hneď ako Komisia obdrží prípad [spis — *neoficiálny preklad*], informuje v uvedenom zmysle príslušný členský štát.

Ak sa zistí, že informácie, ktoré poskytne členský štát, nie sú dostatočné na umožnenie prijatia rozhodnutia o príslušnom prípade pri plnej znalosti skutkového stavu, Komisia môže požiadať o poskytnutie doplňujúcich informácií."

9 Článok 906 vykonávacieho nariadenia stanovuje:

„Do 15 dní od obdržania prípadu [spisu — *neoficiálny preklad*] uvedeného v článku 905 (2) Komisia zašle jeho kópiu členských štátom.

Posudzovanie príslušného prípadu [spisu — *neoficiálny preklad*] musí byť čo najskôr zahrnuté do programu zasadania výboru ustanoveného v článku 247 kódexu."

10 Neskôr, po čase rozhodnom v prejednávanej veci, bol druhý odsek článku 906 vykonávacieho nariadenia zmenený nariadením Komisie (ES) č. 1335/2003 z 25. júla 2003, ktorým sa mení a dopĺňa vykonávacie nariadenie (Ú. v. ES L 187, s. 16; Mim. vyd. 02/013, s. 463) takto:

„Posudzovanie daného prípadu [spisu — *neoficiálny preklad*] bude zaradené do programu schôdze skupiny odborníkov uvedenej v článku 907 čo možno najskôr."

11 Článok 906a vykonávacieho nariadenia stanovuje:

„Keď chce Komisia kedykoľvek v priebehu postupu uvedeného v článkoch 906 a 907 prijať rozhodnutie v neprospech žiadateľa o vrátenie alebo odpustenie cla, oznámi mu svoje námietky písomne, spolu so všetkými dokumentmi, na ktorých tieto námietky zakladá. Žiadateľ o vrátenie alebo odpustenie cla písomne vyjadrí svoje stanovisko do jedného mesiaca odo dňa, v ktorý mu boli námietky zaslané. Ak v tejto lehote toto stanovisko nedoručí, bude sa považovať za osobu, ktorá sa vzdala práva vyjadriť svoj postoj".

12 Článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia uvádza:

„Po porade so skupinou expertov, ktorá sa skladá zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorí sa stretnú v rámci výboru s cieľom posúdiť príslušný prípad, Komisia rozhodne o tom, či špeciálna situácia, ktorá sa posudzuje, oprávňuje vrátenie alebo odpustenie."

13 Článok 3 nariadenia Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 17, 1958, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 3) stanovuje:

„Dokumenty, ktoré orgány spoločenstva odosielajú členskému štátu alebo osobe podliehajúcej jurisdikcii členského štátu, sa vyhotoví [vyhotovia — *neoficiálny preklad*] v jazyku tohto štátu."

Skutkové okolnosti

14 Žalobkyňa usadená v Belgicku je veľkoobchodníkom s chemikáliami a najmä s roztokmi obsahujúcimi dusík (močovina a dusičnan amónny). V podnikateľskej skupine žalobkyne je predovšetkým spoločnosť Rellmann GmbH, nachádzajúca sa v Hamburgu (Nemecko), 100 %-ná dcérska spoločnosť žalobkyne, a Agro Baltic GmbH, založená v Rostocku, 100 %-ná dcérska spoločnosť spoločnosti Rellmann. V roku 1989 žalobkyňa nadobudla spoločnosť Champagne Fertilisants, ktorá je jej daňovým zástupcom pre všetky činnosti vo Francúzsku.

15 Vývozca, poľský podnik Zaklady Azotowe Pulawy (ďalej len „ZAP"), predáva výrobky spoločnosti Agro Baltic. Obchodná schéma v podnikateľskej skupine žalobkyne je takáto: Agro Baltic predá výrobky spoločnosti Rellman, ktorá ich ďalej predá žalobkyni. Následne sú vystavené zodpovedajúce faktúry.

16 Vo veci T-134/03 Agro Baltic kúpil od ZAP v období od marca do septembra 1997 tri zásielky roztoku močoviny a dusičnanu amónneho. Pri týchto zásielkach bola dodržaná obchodná schéma opísaná v bode 15 vyššie.

17 Cogema, autorizovaný colný zástupca, bola poverená, aby zabezpečila prepustenie výrobkov do voľného obehu v mene Agro Baltic a ich uvedenie do daňového voľného obehu v mene žalobkyne.

18 Tovar bol pôvodne prepustený do voľného obehu v mene Agro Baltic na základe vyhlásenia EU0, ku ktorému boli pripojené faktúry, ktoré vystavil ZAP spoločnosti Agro Baltic, a osvedčenia potvrdzujúce poľský pôvod tovaru. Súčasne bol tovar umiestený do režimu uskladňovania, ktorý opustil o niekoľko minút neskôr s cieľom jeho uvedenia do daňového voľného obehu v mene Champagne Fertilisants.

19 Vo veci T-135/03 Agro Baltic kúpil v januári 1995 od ZAP zásielku, pri ktorej bola následne dodržaná obchodná schéma opísaná v bode 15 vyššie.

20 Agro Baltic poveril spoločnosť SCAC Rouen (ďalej len „SCAC"), autorizovaného colného zástupcu, zabezpečením prepustenia tovaru do voľného obehu v mene Agro Baltic a jeho uvedením do daňového voľného obehu v mene žalobkyne. Išlo teda o predloženie dvoch colných vyhlásení na dovoz tomu istému colnému úradu s uvedením dvoch odlišných príjemcov tak, že bolo možné oddeliť platbu cla od platby DPH.

21 SCAC použil zjednodušený postup colného konania na prepustenie do voľného obehu a uvedenie do daňového voľného obehu len v mene žalobkyne. S týmto cieľom predložil v mene žalobkyne vyhlásenie IM4, ku ktorému pripojil faktúru vystavenú spoločnosťou Rellman žalobkyni a osvedčenie EUR.1 potvrdzujúce poľský pôvod tovaru.

22 Príslušné francúzske správne orgány najprv prijali vyhlásenia súvisiace s týmito dvoma vecami, na základe osvedčenia EUR.1 priznali oslobodenie od dovozného cla a nepožadovali zaplatenie antidumpingového cla.

23 Po následnej kontrole však príslušné francúzske orgány dospeli k názoru, že na všetky zásielky patriace k týmto dvom veciam malo byť uplatnené špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku zavedené článkom 1 ods. 3 druhým pododsekom nariadenia č. 3319/94. Podľa týchto orgánov bola skutočným dovozcom tovaru žalobkyňa a nie príjemca priamej faktúry ZAP, hoci predmetné výrobky boli certifikované ZAP. Konkrétne, v spise, ktorý viedol k veci T-134/03, príslušné francúzske orgány dospeli predovšetkým k názoru, že medziuskladnenie tovaru bolo z dôvodu svojho mimoriadne krátkeho trvania právnou fikciou a že žalobkyňa pri troch obchodných transakciách nadobudla tovar dokonca pred predložením vyhlásení na prepustenie do voľného obehu v mene Agro Baltic. V spise, ktorý

viedol k veci T-135/03, príslušné francúzske orgány dospeli k názoru, že v mene žalobkyne bolo urobené len jediné vyhlásenie na prepustenie do voľného obehu a uvedenie do daňového voľného obehu.

24 Za týchto podmienok zamestnanci Centra orientačných informácií a kontroly v Poitiers (Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers) v spise vedúcom k veci T-134/03 vyhotovili 4. decembra 1998 zápisnicu, podľa ktorej došlo k úniku cla a daní vo výške 3 911 497 francúzskych frankov (FRF) (564 855 eur). V spise, ktorý viedol k veci T-135/03, medziregionálne colné riaditeľstvo v Rouen vyhotovilo 13. novembra 1997 zápisnicu, z ktorej vyplýva, že malo byť uložené clo a dane vo výške 840 271 FRF (128 098 eur).

25 V novembri a decembri 1999 podala žalobkyňa francúzskym colným orgánom žiadosť o odpustenie cla na základe článku 239 colného kódexu. Dňa 14. februára 2002 postúpili tieto orgány uvedené žiadosti Komisii, ktorá ich zaregistrovala pod spisovými značkami REM 02/02 (vec T-134/03) a REM 03/02 (vec T-135/03).

26 Zásielkami z 9. a 10. septembra 2002, na ktoré žalobkyňa odpovedala 11. októbra 2002, Komisia oznámila žalobkyni, že vo veciach REM 02/02 a REM 03/02 uvažuje o prijatí negatívneho rozhodnutia.

27 Dňa 12. novembra 2002 sa konalo zasadnutie skupiny expertov v rámci colného výboru, sekcie náhrad. Podľa zápisnice z tohto zasadnutia vyhotovenej 29. novembra 2002 viedlo konečné hlasovanie, ku ktorému pristúpila skupina expertov, pokiaľ ide o veci REM 02/02 a REM 03/02, k tomuto výsledku: „šesť zástupcov hlasovalo za návrh Komisie, štyria zástupcovia sa zdržali hlasovania a päť zástupcov hlasovalo proti návrhu Komisie".

28 Dňa 20. decembra 2002 Komisia po tom, čo dospela k názoru, že zo strany žalobkyne došlo k hrubej nedbanlivosti a že neexistuje špeciálna situácia, a že z tohto dôvodu neboli splnené podmienky na použitie článku 239 colného kódexu, prijala rozhodnutia K (2002) 5217, konečné znenie (vec REM 02/02) a K (2002) 5218, konečné znenie (vec REM 03/02), ktorými rozhodla, že neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla (ďalej len „sporné rozhodnutia"). Komisia oznámila tieto rozhodnutia francúzskym colným orgánom, ktoré ich zase oznámili žalobkyni 10. februára 2003.

Konanie a návrhy účastníkov konania

29 Žalobkyňa návrhmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. apríla 2003 podala žaloby, na základe ktorých sa začalo toto konanie.

30 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa rozhodol otvoriť ústnu časť konania. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby na pojednávaní odpovedali na určité otázky. Po vypočutí účastníkov konania Súd prvého stupňa spojil veci T-134/03 a T-135/03 na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

31 Ústne prednesy a odpovede účastníkov konania na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní 25. januára 2005.

32 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil sporné rozhodnutia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žaloby,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

34 Na podporu svojich žalôb žalobkyňa uplatňuje tri žalobné dôvody založené, po prvé, na porušení podstatných formálnych náležitostí a práva na obhajobu, po druhé, na zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení článku 239 colného kódexu a po tretie, na porušení povinnosti odôvodnenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných procesných náležitostí a práva na obhajobu

35 Tento žalobný dôvod sa delí na päť častí založených na porušení, po prvé, článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii, po druhé, článku 906 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, po tretie, článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex, po štvrté, článku 3 nariadenia č. 1 a napokon, práva na obhajobu.

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii

— Tvrdenia účastníkov konania

36 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že opatrenia potrebné na vykonanie colného kódexu a predovšetkým jeho článku 239 sa na základe článku 247 tohto kódexu prijímajú v súlade so zákonným postupom uvedeným v článku 247a ods. 2. Pripomína, že podľa ustanovenia článku 247a ods. 2 pomáha Komisii Výbor pre colný kódex a poukazuje na článok 5 rozhodnutia o komitológii týkajúci sa regulačného výboru.

37 Žalobkyňa tvrdí, že zasadnutie „výboru" 12. novembra 2002 (pozri bod 27 vyššie) bolo nevyhnutne zasadnutím regulačného výboru v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii.

38 Pokračuje tvrdením, že uplatnenie váženia uvedeného v článku 205 ES na výsledok hlasovania „výboru" neumožňovalo, aby návrh Komisie získal potrebnú kvalifikovanú väčšinu 62 hlasov.

39 Žalobkyňa tvrdí, že nebolo predložené stanovisko „výboru" v zmysle článku 5 ods. 4 rozhodnutia o komitológii a že Komisia bola v dôsledku toho povinná bezodkladne predložiť svoj návrh Rade a informovať o tom Európsky parlament, čo však neurobila. Ak Komisia napriek tomu prijala sporné rozhodnutia, prekročila svoju právomoc a porušila článok 7 ES a článok 5 rozhodnutia o komitológii. Z tohto dôvodu sú sporné rozhodnutia postihnuté podstatnou vadou.

40 K tvrdeniu Komisie (pozri bod 45 nižšie), že sporný „výbor" je v skutočnosti skupinou expertov, ktorými sa sama obklopila prijatím článku 907 vykonávacieho nariadenia, žalobkyňa uvádza, že Komisia prijatím uvedeného článku 907 neprijala opatrenie na vykonanie colného kódexu, ale si v rozpore s článkom 7 ES nenáležite prisvojila právomoc.

41 Dodáva, že treba odmietnuť argumentáciu Komisie, pretože môže spôsobiť nezákonnosť článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia pre nedostatok právneho základu. Pre prípad, že Súd prvého stupňa túto argumentáciu prijme, namieta žalobkyňa v replike na základe článku 241 ES nezákonnosť článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia. Žalobkyňa odkazuje okrem iného na rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. januára 2003, Laboratoires Servier/Komisia (T-147/00, Zb. s. II-85, bod 45), podľa ktorého „podľa ustálenej judikatúry nedostatok právomoci inštitúcie, ktorá prijala napadnutý akt, predstavuje dôvod zrušenia odôvodnený verejným poriadkom, na ktorý musí súd Spoločenstva prihliadať z úradnej moci".

42 Navyše žalobkyňa tvrdí, že znenie článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktoré predpokladá zasadnutie skupiny expertov v rámci „výboru", a nie „výbor", svedčí v prospech výkladu, podľa ktorého je sporný výbor jediný, na ktorý sa odkazuje vo vykonávacom nariadení, a to výbor uvedený v článku 906 druhom odseku vykonávacieho nariadenia, t. j. regulačný výbor upravený článkom 247 colného kódexu. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že ak by bol správny výklad Komisie, potom nebol dodržaný postup upravený v článku 906 druhom odseku vykonávacieho nariadenia, z ktorého vyplýva, že výbor uvedený v článku 247 colného kódexu zasadá pred prijatím každého rozhodnutia Komisie vo veci vrátenia a odpustenia cla. Došlo teda k porušeniu článku 906 druhého odseku vykonávacieho nariadenia.

43 Toto tvrdenie nie je vyvrátené novým znením článku 906 druhého odseku vykonávacieho nariadenia (pozri bod 10 vyššie), v ktorom bol výraz „výboru"

nahradený výrazom „skupiny odborníkov uvedenej v článku 907“ z dôvodu, že k tejto úprave došlo po zasadnutí sporného „výboru“ v prejednávanej veci.

44 Žalobkyňa na záver poznamenáva, že skutočnosť, že Komisia z vlastnej iniciatívy pristúpila k prepočítaniu hlasov pochádzajúcich z hlasovania výboru 12. novembra 2002 podľa spôsobu váženia upraveného v článku 205 ES, potvrdzuje, že sporný „výbor“ je skutočne regulačným výborom v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii. V reakcii na tvrdenie Komisie, podľa ktorej skupina expertov nie je totožná s Výborom pre colný kódex, ku ktorému je „pričlenená“, pretože zasadá v rámci výboru na základe článku 907 vykonávacieho nariadenia (pozri bod 49 nižšie), žalobkyňa tvrdí neexistenciu vlastnej rozpočtovej kapitoly tejto skupiny expertov, zhodu jej zloženia so zložením Výboru pre colný kódex a skutočnosť, že ustanovenia Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex týkajúce sa jeho programu neobsahujú odkaz na túto skupinu.

45 Komisia tvrdí, že žalobkyňa nesprávne považuje skupinu expertov za regulačný výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii. Vysvetľuje, že táto skupina expertov nie je ani regulačným výborom a okrem toho ani žiadnym iným výborom upraveným rozhodnutím o komitológii. V skutočnosti ide o skupinu expertov, ktorými sa ona sama obklopila prijatím článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý ako jediný upravuje jej právnu povahu, právomoc a fungovanie.

46 Komisia ďalej vysvetľuje, že článok 239 colného kódexu jej neukladá povinnosť rozhodovať v individuálnych prípadoch o odpustení alebo vrátení cla za účasti výboru predvídaného článkom 247 colného kódexu, ale upravuje „situácie“ a „spôsoby konania“. Článok 239 colného kódexu tak zveruje Komisii úlohu rozhodnúť o „spôsoboch konania“ podľa postupu výboru uvedeného v článku 247 colného kódexu.

47 Komisia upresnila tieto situácie a spôsoby konania v článku 905 a nasl. vykonávacieho nariadenia podľa postupu upraveného článkom 247 colného kódexu stanovením, že rozhoduje o určitých individuálnych žiadostiach o odpustenie alebo vrátenie cla.

48 V dôsledku toho nie je ani potrebné ani logické, aby skupina expertov uvedená v článku 907 vykonávacieho nariadenia bola regulačným výborom v zmysle rozhodnutia o komitológii, pretože táto skupina má za úlohu poskytnúť Komisii stanovisko k návrhom individuálnych rozhodnutí o odpustení alebo vrátení cla, ako to bolo v prejednávanej veci, a nie k zmene colnej právnej úpravy.

49 Podľa Komisie skupina expertov zasadá v súlade s článkom 907 vykonávacieho nariadenia „v rámci" výboru, ku ktorému je „pričlenená". To v skutočnosti znamená, že skupina expertov zasadá v rovnakom zložení ako Výbor pre colný kódex, ale s odlišnými úlohami. Individuálny spis týkajúci sa vrátenia alebo odpustenia cla je odovzdaný výboru a tento o ňom rokuje ako skupina expertov na základe článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia. Komisia tvrdí, že tento systém skupiny expertov vykonávajúcej činnosť podľa vlastných pravidiel v rámci výborov v zmysle rozhodnutia o komitológii funguje v nevyhnutnom procese racionalizácie v množstve oblastí činnosti Spoločenstva už desaťročia. Tvrdí, že nesúlad, na ktorý poukazuje žalobkyňa (bod 44 vyššie), nie je takej povahy, aby spochybnil úlohu a povahu skupiny expertov.

50 Komisia uvádza, že pravidlá počítania hlasov stanovené v článku 205 ES, ktoré sú vhodné pri regulačnom postupe, sa neuplatňujú v prejednávanej veci. V tejto súvislosti skutočnosť, že Komisia váži hlasy skupiny expertov nemusí viesť k pochybeniu, ani uvádzať do omylu, pokiaľ ide o právnu povahu a postavenie tejto skupiny expertov v rámci výboru. Komisia zdôrazňuje, že väčšina zástupcov členských štátov v skupine expertov sa vyslovila v prospech jej návrhu, išlo teda o stanovisko uvedenej skupiny. Dodáva, že v každom prípade má toto stanovisko výlučne poradný a nie záväzný charakter.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

51 Pokiaľ ide o námietku nezákonnosti uplatnenú žalobkyňou, na úvod je potrebné zdôrazniť, že ju žalobkyňa uplatnila až v replike. Súdny dvor už rozhodol, že rámec sporu je vymedzený návrhom na začatie konania a že námietka nezákonnosti je neprípustná v štádiu repliky (rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1985, Salerno a i./Komisia a Rada, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, Zb. s. 2523, bod 36 a 37). Okrem toho, námietka nezákonnosti sa nezakladá na žiadnej právnej alebo skutkovej okolnosti, ktorá by bola uplatnená v priebehu konania v zmysle článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

52 Súd prvého stupňa sa nemôže z úradnej moci zaoberať otázkou prípadnej nezákonnosti článku 907 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Táto nezákonnosť nie je totiž porušením verejného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. decembra 1959, Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Vysoký úrad, 14/59, Zb. s. 445, 474). Ako to zdôraznila žalobkyňa vo svojej replike, Súd prvého stupňa musí celkom iste z úradnej moci prihliadať na nedostatok právomoci pôvodcu napadnutého aktu. V prejednávanej veci však nie je pochybnosť o tom, že Komisia pri prijímaní sporných rozhodnutí konala v rámci svojej právomoci. Tieto rozhodnutia boli totiž prijaté na základe článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý bol sám prijatý podľa stanoviska Výboru pre colný kódex v súlade s postupom stanoveným v článkoch 239, 247 a 247a tohto kódexu. Okrem toho, z judikatúry nevyplýva povinnosť Súdu prvého stupňa preskúmať z úradnej moci otázku, či prijatím obsahu článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý je právnym základom sporných rozhodnutí, Komisia neprekročila svoju právomoc. V tejto súvislosti žalobkyni nemôže byť žiadnym spôsobom nápomocný rozsudok Laboratoires Servier/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, na ktorý poukazuje, z dôvodu, že sa zaoberal nedostatkom právomoci inštitúcie, ktorá prijala napadnutý akt, a nie nedostatkom právomoci inštitúcie prijímajúcej akt, na základe ktorého bol prijatý napadnutý akt.

53 S prihliadnutím na uvedené sa námietka nezákonnosti uplatnená žalobkyňou odmieta ako neprípustná.

54 Ďalej je potrebné preskúmať otázku, či skupina expertov, ktorá na základe článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia zasadá „v rámci výboru [pre colný kódex]" je alebo nie je regulačným výborom v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii.

55 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že z odôvodnenia č. 7 a z článku 5 rozhodnutia o komitológii vyplýva, že regulačný postup sa používa v prípade „opatrení so všeobecnou pôsobnosťou určených na uplatňovanie podstatných ustanovení základných právnych aktov".

56 Je nepochybné, že sporné rozhodnutia sú individuálnymi rozhodnutiami a v dôsledku toho nemajú žiadnu všeobecnú pôsobnosť.

57 Názor, ku ktorému dospela žalobkyňa, že regulačný výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii má právomoc poskytovať stanovisko k návrhu individuálneho rozhodnutia týkajúceho sa vrátenia alebo odpustenia cla, by jednoducho predstavoval stotožnenie pojmov rozhodnutia a aktu so všeobecnou pôsobnosťou napriek základným rozdielom v zmysle článku 249 ES a judikatúry (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 14. decembra 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes a i./Rada, 16/62 a 17/62, Zb. s. 901) a v dôsledku toho by porušoval toto ustanovenie, ako aj článok 7 ES a rozhodnutie o komitológii.

58 Tento jediný dôvod stačí pre záver, že skupina expertov uvedená v článku 907 vykonávacieho nariadenia nie je regulačným výborom v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii.

59 Tento záver podporuje znenie článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia. Výraz „v rámci výboru" vyjadruje skutočnosť, že skupina expertov uvedená v článku 907 je evidentne funkčne odlišnou entitou Výboru pre colný kódex. Ak by zákonodarca, v tomto prípade Komisia, chcel, aby bol Výbor pre colný kódex poradcom v individuálnych konaniach o odpustenie alebo vrátenie cla, bol by bez akýchkoľvek pochybností použil výraz „po porade s výborom".

60 Z toho vyplýva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 906 prvého odseku vykonávacieho nariadenia

— Tvrdenia účastníkov konania

61 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila podstatného porušenia pravidiel konania uvedených v článku 906 prvom odseku vykonávacieho nariadenia tým, že nezaslala členským štátom kópiu spisov odovzdaných francúzskymi colnými orgánmi v lehote 15 dní počítanej od ich doručenia službám Komisie. Tvrdí, že uvedené spisy boli odovzdané členským štátom len niekoľko dní pred zasadnutím skupiny expertov uvedeným v bode 27 vyššie, t. j. niekoľko mesiacov po uplynutí lehoty uvedenej v článku 906 prvom odseku vykonávacieho nariadenia.

62 Komisia v podstate tvrdí, že žalobkyňa na účely uplatnenia článku 906 prvého odseku vykonávacieho nariadenia nesprávne stotožňuje žiadosť o odpustenie cla

odovzdanú Komisii francúzskymi colnými orgánmi a návrh negatívneho rozhodnutia Komisie. Rozličnými dokumentmi preukazuje, že túto žiadosť, ktorá jej bola doručená 14. februára 2002, odovzdala členským štátom 28. februára 2002. Za týchto podmienok nie je vada konania tvrdená žalobkyňou preukázaná.

63 Komisia dodáva, že aj keby sa táto vada konania považovala za preukázanú, nemôže sa v žiadnom prípade posudzovať ako „podstatná", t. j. ako majúca vplyv na sporné rozhodnutia a nevyhnutne vedúca k ich zrušeniu.

64 Okrem toho Komisia vyjadruje silnú pochybnosť, pokiaľ ide o možnosť podnikateľského subjektu s úspechom sa dovolávať porušenia článku 906 vykonávacieho nariadenia na účely zrušenia sporných rozhodnutí. Tvrdí, že tento článok má zabezpečiť rýchle informovanie členských štátov s cieľom umožniť im, aby sa pripravili na účasť v rozhodovacom procese. Ak teda článok 906 zakladá pozitívne právo predstaviteľov členských štátov, nezavádza žiadne takéto právo v prospech súkromných osôb.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

65 Je potrebné uviesť, že žalobkyňa, ktorá vo svojej replike neodpovedala na tvrdenia uvedené Komisiou v jej vyjadrení k žalobe, nepreukázala, že Komisia vo svojich zásielkach z 28. februára 2002 nezaslala členským štátom spis uvedený v článku 906 prvom odseku a v článku 905 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, a v dôsledku toho ani to, že členské štáty neboli primeraným spôsobom informované. V tejto súvislosti zo zápisnice zo zasadnutia skupiny expertov uvedenej v bode 27 vyššie vyplýva, že ku kľúčovým bodom žiadosti o vrátenie cla prebehla porada. Okrem toho z tejto zápisnice vyplýva, že advokáti žalobkyne priamo odovzdali dokumenty zástupcom

členských štátov zasadajúcim v skupine expertov. Za týchto podmienok žalobkyňa nepreukázala porušenie článku 906 vykonávacieho nariadenia. V každom prípade nepreukázala, že tvrdená nečinnosť mala vplyv na sporné rozhodnutia.

66 Z toho vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex

— Tvrdenia účastníkov konania

67 Žalobkyňa tvrdí, že sporné rozhodnutia sú postihnuté podstatnou formálnou vadou, pretože boli prijaté v rozpore s článkom 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex, ktorý stanovuje, že „všetky ostatné pracovné materiály" sa ako všeobecné pravidlo zasielajú najneskôr štrnásť kalendárnych dní pred dátumom zasadnutia výboru.

68 Z kontaktov, ktoré advokáti žalobkyne nadviazali priamo so zástupcami členských štátov zasadajúcimi v skupine expertov, vyplynulo, že týmto zástupcom bola zaslaná odpoveď žalobkyne z 11. októbra 2002 na zásielky Komisie z 9. a 10. septembra 2002 uvedené v bode 26 vyššie len sedem kalendárnych dní pred zasadnutím. Dodatočný čas poskytnutý členom skupiny expertov pred pristúpením k hlasovaniu predĺžil túto lehotu na jedenásť dní, čo je kratšia lehota ako lehota štrnástich dní upravená v článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex. Žalobkyňa tvrdí, že

toto omeškanie pri zasielaní jej odpovede na zásielky z 9. a 10. septembra 2002, ktorého sa dopustila Komisia, predstavuje porušenie práva na obhajobu tým, že schvaľuje využitie porušenia článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex.

69 Na podporu svojej argumentácie sa žalobkyňa odvoláva na rozsudok z 10. februára 1998, Nemecko/Komisia (C-263/95, Zb. s. I-441, body 31 a 32), v ktorom Súdny dvor vyslovil, že lehotu na zaslanie spisu v konaní pred regulačným výborom nemožno skrátiť, a rozhodol, že nedodržanie tejto lehoty predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí vedúce k zrušeniu rozhodnutia prijatého Komisiou. K odpovedi Komisie (pozri bod 72 nižšie), že uvedený rozsudok nie je v prejednávanej veci relevantný z dôvodu, že sa týkal žaloby členského štátu, ktorého práva neboli dodržané, žalobkyňa uvádza, že tento rozsudok osobitne nevylučuje možnosť právnických osôb dovolávať sa porušení, ku ktorým došlo počas porady uvedeného výboru.

70 K tvrdeniu Komisie, že podnikateľský subjekt nemôže s úspechom uplatňovať porušenie článku 4 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex (pozri bod 73 nižšie), žalobkyňa poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, Zb. s. I-2555).

71 K tvrdeniu Komisie, že lehoty stanovené v článku 4 ods. 2 a 3 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex boli v každom prípade dodržané s prihliadnutím na naliehavosť, ktorou sa vyznačovali prejednávané veci (bod 75 nižšie), žalobkyňa uvádza, že neexistovala naliehavosť. Toto tvrdenie Komisie je podľa nej v rozpore so skutočnosťou, že napriek údajnej naliehavosti Komisia poskytla členom skupiny expertov dodatočnú lehotu na vyjadrenie sa k návrhu negatívneho rozhodnutia ňou aj tak zaslaného v zákonných lehotách.

72 Komisia tvrdí, že odkaz žalobkyne na rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 69 vyššie, nie je v tomto prípade relevantný. Zdôrazňuje, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, bol žalobcom členský štát, ktorý nemohol vykonávať svoje právomoci vo výbore z dôvodu omeškania pri zasielaní dokumentov. Naopak, v prejednávaných veciach omeškanie — ak by aj bolo preukázané — pri zasielaní dokumentov skupine expertov neovplyvnilo práva žalobkyne.

73 Okrem toho Komisia vyjadruje pochybnosť, pokiaľ ide o možnosť podnikateľského subjektu s úspechom uplatňovať porušenie pravidla vnútorného poriadku (ako je to stanovené v článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex) pri podpore návrhu na zrušenie takých rozhodnutí, akými sú sporné rozhodnutia. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada (C-69/89, Zb. s. I-2069, body 49 až 51). Vo svojej duplike Komisia dodáva, že žalobkyňa sa nemôže s úspechom odvolávať na rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 70 vyššie, pretože na rozdiel od ustanovenia, ktorého porušenie sa tvrdilo vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, článok 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex nemá za cieľ chrániť práva podnikov.

74 Komisia ďalej uvádza, že pri zasielaní dokumentu, ktorý je rozhodujúci na účely uplatnenia článku 4 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex, teda jej návrhu negatívneho rozhodnutia členom skupiny expertov, bola lehota dodržaná. Týmto členom boli 23. septembra 2002 doručené aj písomnosti, tzv. právo na obhajobu, zaslané žalobkyni 9. a 10. septembra 2002.

75 Okrem toho, aj keby sa dospelo k záveru, že lehota štrnástich kalendárnych dní uvedená v článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex nebola dodržaná, táto lehota je všeobecným pravidlom, ale je možné ju skrátiť v prípade naliehavosti na základe článku 4 ods. 2 a 3 toho istého rokovacieho poriadku. V tomto prípade existovala naliehavosť, pretože Komisia bola povinná vydať sporné rozhodnutia v lehote stanovenej v článku 907 druhom odseku vykonávacieho

nariadenia z dôvodu, že neexistencia odpovede v uvedenej lehote by sa rovnala schváleniu žiadosti žalobkyne.

76 Žalobkyňa navyše nepreukázala, v čom boli jej práva ovplyvnené neskorým zaslaním jej zásielky z 11. októbra 2002. Za týchto podmienok nedošlo k porušeniu článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

77 Bez toho, aby bolo potrebné rozhodovať o tom, či odpoveď žalobkyne z 11. októbra 2002 na zásielky Komisie z 9. a 10. septembra 2002 je pracovným materiálom v zmysle článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex, alebo o tom, či existovala naliehavosť v zmysle odsekov 2 a 3 tohto článku, je potrebné uviesť, že zo spisu vyplýva, že členovia skupiny expertov mali k dispozícii 13 kalendárnych dní (od 6 do 18. novembra 2002) na to, aby sa oboznámili s odpoveďou žalobkyne.

78 Pokiaľ ide o rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 69 vyššie, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, stačí uviesť, že z dôvodu, že skupina expertov nie je regulačným výborom, nemožno riešenie vyplývajúce z tohto rozsudku uplatniť v prejednávaných veciach.

79 Na záver je potrebné zdôrazniť, že článok 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex má zabezpečiť vnútorné fungovanie tohto výboru z pohľadu plného rešpektovania výhod jeho členov. Vyplýva z neho, že fyzické alebo právnické osoby

nemôžu uplatňovať údajné porušenie tohto pravidla, ktoré nie je určené na to, aby zabezpečovalo ochranu jednotlivcov (pozri v tomto zmysle rozsudok Nakajima/Rada, už citovaný v bode 73 vyššie, body 49 až 51). Keďže žalobkyňa je na rozdiel od Nemecka v rozsudku Nemecko/Komisia, už citovanom v bode 69 vyššie, treťou osobou, nemožno v tomto prípade uplatniť ani riešenie vyplývajúce z tohto rozsudku.

80 Z toho vyplýva, že aj tretiu časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 3 nariadenia č. 1

— Tvrdenia účastníkov konania

81 Žalobkyňa tvrdí, že zástupcom niektorých členských štátov zasadajúcim v skupine expertov neboli doručené v jazyku príslušného štátu niektoré dokumenty zo spisu Komisie. Je to osobitne poľutovaniahodné so zreteľom na zložitosť a odbornú povahu spisov v tomto prípade, ako aj krátkosť lehoty stanovenej zástupcom členských štátov na ich štúdium. Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že niektorí zástupcovia členských štátov sa sťažovali na to, že im uvedené dokumenty neboli doručené v príslušnom jazyku. Za týchto podmienok bol prijatím sporných rozhodnutí porušený článok 3 nariadenia č. 1 a v dôsledku toho podstatná formálna náležitosť.

82 Vo svojej replike žalobkyňa tvrdí, že prístup Komisie uvedený v bode 85 nižšie znamená vylúčenie akejkoľvek súdnej kontroly v prípade, že členský štát nenamietne porušenie uvedeného nariadenia.

83 Komisia na úvod uvádza, že administratívna prax skupiny expertov (ktorej, ako pripomína, nebola zverená legislatívna úloha) spočíva v zaslaní listu „tzv. práva na obhajobu" (uvedeného v bode 26 vyššie) zástupcom členských štátov v jazyku ich štátu, pričom ostatné dokumenty sú zasielané vo francúzštine a angličtine.

84 Komisia ďalej tvrdí, že žalobkyňa nepreukazuje, v čom táto zachovávaná prax ovplyvňuje jej vlastné právne postavenie. Pripúšťa, že táto prax môže ovplyvniť práva členských štátov, ktoré sú príjemcami uvedených dokumentov, ale domnieva sa, že v takom prípade je na členských štátoch, aby sa domáhali svojich práv.

85 Za týchto podmienok nemôže jednotlivec s úspechom uplatňovať porušenie práva členského štátu, keď sa tento členský štát sám nesťažuje. V tomto prípade nedošlo v konaní k žiadnym námietkam zo strany zástupcov členských štátov, ani k podaniu žiadnych žiadostí o preklad.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

86 Článok 3 nariadenia č. 1 má zabezpečiť, aby texty odosielané členskému štátu alebo osobe podliehajúcej jurisdikcii členského štátu boli vyhotovené v jazyku tohto štátu. V prejednávanej veci nebola príjemcom dokumentov zo spisu Komisie žalobkyňa, ale zástupcovia členských štátov tvoriaci skupinu expertov uvedenú v článku 907 vykonávacieho nariadenia. Keďže uvedené ustanovenie v tomto prípade nemá garantovať práva žalobkyne alebo jej vlastné právne postavenie v správnom konaní o odpustenie dovozného cla, nemôže žalobkyňa uplatňovať údajné porušenie tohto pravidla.

87 Navyše, a v každom prípade, žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že by mal ktorýkoľvek z členov skupiny expertov problémy zúčastniť sa na tvorbe stanoviska tejto skupiny z dôvodu nezaslania určitej jazykovej verzie niektorého z dokumentov Komisiou. Na jednej strane sa totiž návrh dôkazu žalobkyne v tomto smere obmedzuje na osvedčenie, ktoré vyhotovila a podpísala len ona sama. Na strane druhej, súhrn informácií obsiahnutých v spise neumožňuje dospieť k takémuto záveru.

88 Z toho vyplýva, že aj štvrtú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O piatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení práva na obhajobu

— Tvrdenia účastníkov konania

89 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nerešpektovala jej právo na obhajobu, pretože ju nevypočula, ani jej neposkytla jednoduchý a čo najširší prístup k dokumentom, ktorý žalobkyňa požadovala.

90 Po prvé, pokiaľ ide o vypočutie, žalobkyňa uvádza, že 2. októbra 2002 požiadala Komisiu, aby ju ústne vypočula k predmetu prejednávaných vecí. Táto žiadosť bola zamietnutá listom z 8. októbra 2002 z dôvodov, že postup podľa článku 906a vykonávacieho nariadenia predpokladá, že príslušná osoba oznámi svoje stanovisko písomne a že žalobkyňa bola pred podaním pôvodnej žiadosti o odpustenie cla trikrát prijatá službami Komisie. Okrem toho, Komisia v sporných rozhodnutiach zdôraznila, že žalobkyňa nepreukázala, že jej stanovisko môže byť vysvetlené iba ústne.

91 Žalobkyňa tvrdí, že zamietnutie Komisie predstavuje porušenie práva byť vypočutý a zjavne nesprávne posúdenie.

92 Žalobkyňa zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry je rešpektovanie práva na obhajobu v každom konaní začatom proti osobe a spôsobilom viesť k opatreniu, ktoré sa negatívne dotýka tejto osoby, základnou zásadou práva Spoločenstva, ktorá musí byť zabezpečená dokonca aj v prípade, keď neexistuje žiadna právna úprava týkajúca sa dotknutého konania (rozsudky Súdneho dvora z 12. februára 1992, Holandsko a i./Komisia, C-48/90 a C-66/90, Zb. s. I-565, bod 44; z 29. júna 1994, Fiskano/Komisia, C-135/92, Zb. s. I-2885, bod 39, a z 24. októbra 1996, Komisia/Lisrestal a i., C-32/95 P, Zb. s. I-5373, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2001, Kaufring a i./Komisia, T-186/97, T-187/97, T-190/97 až T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 až T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 a T-147/99, Zb. s. II-1337, bod 151). Žalobkyňa pokračuje tvrdením, že Súdny dvor vždy uznával zásadu práva na ústne konanie (*audi alteram partem*) ako podstatné procesné pravidlo predovšetkým v oblasti správneho konania (rozsudky Súdneho dvora z 23. októbra 1974, Transocean Marine Paint/Komisia, 17/74, Zb. s. 1063; z 13. februára 1979, Hoffman-La Roche/Komisia, 85/76, Zb. s. 461, a z 26. júna 1980, National Panasonic/Komisia, 136/79, Zb. s. 2033). Žalobkyňa dodáva, že v súvislosti s diskrečnou právomocou, ktorou disponuje Komisia pri prijímaní rozhodnutia podľa všeobecného ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní v článku 239 colného kódexu, musí byť rešpektovanie práva byť vypočutý zabezpečené tým viac (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1995, France-aviation/Komisia, T-346/94, Zb. s. II-2841, bod 34; z 19. februára 1998, Eyckeler & Malt/Komisia, T-42/96, Zb. s. II-401, bod 77; zo 17. septembra 1998, Primex Produkte Import-Export a i./Komisia, T-50/96, Zb. s. II-3773, bod 60; z 18. januára 2000, Mehibas Dordtselaan/Komisia, T-290/97, Zb. s. II-15, bod 46, a Kaufring a i./Komisia, už citovaný, bod 152).

93 V dôsledku toho sa žalobkyňa v podstate domnieva, že právo byť vypočutý sa má vykladať extenzívne, teda že mala právo byť vypočutá tak prostredníctvom svojich písomných podaní, ako aj ústne. Skutočnosť, že vykonávacie nariadenie upravuje vo svojom článku 906a len písomné konanie neznamená, že by bolo ústne konanie výslovne vylúčené. Žalobkyňa v tejto súvislosti pripomína oblasť práva hospodárskej

súťaže a antidumpingového cla, v ktorých sa predpokladá písomné a ústne konanie. Dodáva, že v oblasti štátnej pomoci judikatúra uznala zásadu ústneho vypočutia aj pri neexistencii právnej úpravy, ktorá by ju formálne upravovala.

94 Žalobkyňa tvrdí, že podľa judikatúry Súdneho dvora musí byť príslušná osoba schopná účinne vyjadriť svoje stanovisko v priebehu správneho konania (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1987, Francúzsko/Komisia, 259/85, Zb. s. 4393, bod 12). V praxi z toho vyplýva možnosť príslušnej osoby byť vypočutá ústne. Rovnako článok 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa má vykladať extenzívne, teda tak, že zahŕňa právo byť vypočutý prostredníctvom písomných podaní, ale aj ústne.

95 Za týchto podmienok je žalobkyňa presvedčená, že zamietnutím jej žiadosti o ústne vypočutie z dôvodu, že nepreukázala, že jej stanovisko by presvedčilo, ak by bolo prednesené ústne, Komisia nerešpektovala uvedenú judikatúru, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že nie je povinná predložiť takýto dôkaz.

96 Na záver žalobkyňa tvrdí, že jediná relevantná otázka je, či jej v priebehu konania bolo umožnené účinne vyjadriť jej stanovisko k výhradám Komisie. V tomto prípade tomu tak nebolo. Žalobkyňa uvádza, že bola skutočne trikrát prijatá službami Komisie, ale tieto rozhovory sa konali pred postúpením žiadosti o odpustenie cla Komisii a s odlišnými účastníkmi. Okrem toho počas týchto rozhovorov nebolo ešte žalobkyni známe žiadne tvrdenie uplatnené Komisiou z jednoduchého dôvodu, že konanie pred samotnou Komisiou ešte nezačalo. Žalobkyňa sa najmä domnieva, že iba výmena písomnosti medzi ňou a francúzskymi správnymi orgánmi a Komisiou neumožňovala objasniť určité zásadné otázky. Tieto otázky mohli byť prejednané v rámci bezprostrednejšieho a dynamickejšieho konania, ako napríklad vypočutia

službami Komisie, vďaka čomu by právo na obhajobu bolo rešpektované. Žalobkyňa ako príklad uvádza, že vo veci T-134/03 nedokázala jediným písomným podaním rozptýliť pochybnosť francúzskych colných orgánov, pokiaľ ide o existenciu technickej chyby, ktorej sa dopustila Cogema, pochybnosť, ktorá mohla viesť tieto orgány k záveru, že neexistovala špeciálna situácia. Vo veci T-135/03 si Komisia nepoložila otázku, či došlo alebo nedošlo k obchádzaniu antidumpingovej právnej úpravy žalobkyňou, hoci táto skutočnosť bola rozhodujúcou pre preukázanie prípadnej existencie špeciálnej situácie v zmysle článku 239 colného kódexu.

97 Po druhé, pokiaľ ide o prístup k spisu, žalobkyňa, poukazujúc na článok 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), tvrdí, že Komisia iba s ťažkosťami a len čiastočne vyhovela v deň podania žalôb jej legitímnej požiadavke na prístup k určitým dokumentom.

98 Konkrétne žalobkyňa uvádza, že 23. januára 2003 požiadala Komisiu o prístup k zápisnici zo zasadnutia skupiny expertov z 12. novembra 2002, neskôr 24. februára a 20. marca 2003 musela opätovne formulovať svoju žiadosť z dôvodu mimoriadne stručnej povahy informácií oznámených Komisiou v zásielke z 3. februára 2003.

99 Po prvé, pokiaľ ide o vypočutie, Komisia tvrdí, že žalobkyňa mala k dispozícii všetky prostriedky, aby vyjadrila svoje stanovisko, ako to potvrdzujú jej obšírne a podrobné odpovede z 11. októbra 2002 vo veci REM 02/02. Okrem toho poznamenáva, že preukázala veľkú otvorenosť tým, že žalobkyňu trikrát prijala. Ďalej tvrdí, že argumentácia žalobkyne by mohla byť relevantná v prípade, ak by žalobkyňa

preukázala, že nemohla účinne vyjadriť svoje stanovisko. Žalobkyňa však nijakým spôsobom nepreukázala, že výlučné použitie písomnosti znižovalo účinnosť jej obhajoby.

100 Komisia ďalej uvádza, že judikatúra citovaná žalobkyňou sa týka situácie, ktorá predchádzala nadobudnutiu účinnosti nariadenia č. 1677/98, ktorým bol do vykonávacieho nariadenia doplnený predovšetkým nový článok 906a, ktorý stanovuje, že žiadateľ o vrátenie alebo odpustenie cla písomne oznámi svoje stanovisko Komisii v prípade, ak chce Komisia prijať rozhodnutie v jeho neprospech.

101 Komisia uvádza, že tieto nové ustanovenia boli uplatnené vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Kaufring a i./Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie. Zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa v tejto veci nezrušil rozhodnutie Komisie z dôvodu neuskutočnenia vypočutia a že považoval za dostatočnú možnosť ponúknutú článkom 906a vykonávacieho nariadenia predložiť písomné stanovisko.

102 Po druhé, pokiaľ ide o prístup k spisu, Komisia tvrdí, že argumentácia žalobkyne nie je relevantná. Uvádza, že odovzdala žalobkyni všetky požadované dokumenty. Komisia ďalej tvrdí, že pokiaľ ide o jediný dokument, ku ktorému nemala žalobkyňa prístup okamžite, konkrétne zápisnicu zo zasadnutia skupiny expertov, príslušná žiadosť o prístup bola vyhotovená 23. januára 2003, teda po dátume prijatia sporných rozhodnutí. Za týchto podmienok, aj za predpokladu, že by bol odmietnutý prístup k spisu, nebolo toto odmietnutie spôsobilé ovplyvniť platnosť sporných rozhodnutí.

103 Už navyše Komisia tvrdí, že zaznamenané omeškanie pri odovzdávaní uvedenej zápisnice bolo z hľadiska nariadenia č. 1049/2001 odôvodnené. Tento dokument totiž obsahoval citlivé informácie súvisiace s obchodnými záujmami a advokát žalobkyne nepredložil svoje plnomocenstvo pri podaní žiadosti o prístup.

104 Na záver Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa neuplatňuje porušenie článku 906a vykonávacieho nariadenia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

105 Na úvod je potrebné pripomenúť, že zásada rešpektovania práva na obhajobu vyžaduje, aby každá osoba, proti ktorej môže byť prijaté negatívne rozhodnutie, mohla účinne vyjadriť svoje stanovisko, prinajmenšom ku skutočnostiam, ktoré jej Komisia kladie za vinu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky Fiskano/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 40; Komisia/Lisrestal a i., už citovaný v bode 92 vyššie, bod 21, a Kaufring a i./Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 153).

106 V prípade rozhodnutí, ktoré Komisia prijíma na základe článku 239 colného kódexu je rešpektovanie práva na obhajobu žiadateľa o odpustenie zabezpečované postupom upraveným v článku 906a vykonávacieho nariadenia (pozri bod 11 vyššie).

107 V prejednávanej veci bol tento postup uskutočnený oznámením desaťstranového memoranda v prílohe zásielky z 9. septembra 2002 (pozri bod 26 vyššie), v ktorom

boli uvedené skutkové a právne okolnosti odôvodňujúce zámer Komisie prijať vo veciach REM 02/02 a REM 03/02 negatívne rozhodnutie. Navyše, žalobkyňa vykonala svoje právo vyjadriť svoje stanovisko k pripomienkam Komisie odoslaním zásielky z 11. októbra 2002 obsahujúcej 24 strán doplnených 14 prílohami vo veci REM 02/02 a 21 strán doplnených 10 prílohami vo veci REM 03/02, v ktorých vysvetlila svoje poznámky a tvrdenia.

108 Po prvé, pokiaľ ide o zamietnutie žiadosti žalobkyne byť vypočutá v rámci ústneho vypočutia, stačí uviesť, že ani osobitné ustanovenie týkajúce sa dotknutého správneho konania, teda článok 906a vykonávacieho nariadenia, ani všeobecná zásada rešpektovania práva na obhajobu nepriznávajú žiadateľovi o odpustenie cla právo na takéto vypočutie.

109 Okrem toho, osobitná povaha rozhodnutia, ktoré prijíma Komisia na základe článku 239 colného kódexu, nijako nevyžaduje, aby sa žiadateľovi o odpustenie okrem písomného stanoviska poskytla možnosť vyjadriť svoje pripomienky ústne.

110 Súd prvého stupňa sa preto domnieva, že svojou podrobnou zásielkou z 11. októbra 2002 žalobkyňa plne využila ponúknutú možnosť vyjadriť Komisii svoje stanovisko. Príklady, ktoré žalobkyňa uvádza (pozri bod 96 vyššie) na podporu opačného názoru, nemôžu spochybniť tento záver, pretože z nich nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorú žalobkyňa nemohla uplatniť písomne.

111 Po druhé, pokiaľ ide o prístup k spisu, je potrebné uviesť, že ako to správne zdôraznila Komisia, žiadosť o prístup bola podaná po prijatí sporných rozhodnutí, počas prípravy prejednávaných žalôb. Porušenie nariadenia č. 1049/2001 tvrdené žalobkyňou, aj za predpokladu, že by bolo preukázané, nemohlo ovplyvniť platnosť sporných rozhodnutí, ktorá sa musí posudzovať ku dňu ich prijatia. Navyše, Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že žalobkyňa nepreukázala, že nemala prístup k požadovaným dokumentom. Komisia jej totiž predložila zápisnicu zo zasadnutia skupiny expertov v úplnom znení.

112 Z toho vyplýva, že piatu časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť v oboch jej zložkách.

113 Keďže žiadnej z piatich častí prvého žalobného dôvodu nemožno vyhovieť, je potrebné prvý žalobný dôvod zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení článku 239 colného kódexu

114 Druhý žalobný dôvod sa zakladá na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa Komisia mala dopustiť záverom, že neboli splnené podmienky na použitie článku 239 colného kódexu. Tento žalobný dôvod je vyjadrený v troch častiach. Prvá časť je založená na odmietnutí Komisie rozpoznať existenciu špeciálnej situácie. Druhá časť je založená na tom, že sa žalobkyňa nedopustila podvodu. Tretia časť je založená na odmietnutí Komisie dospieť k záveru, že na strane žalobkyne nedošlo k hrubej nedbanlivosti.

115 Je nepochybné, že žalobkyňa sa nedopustila podvodu, a teda nie je potrebné preskúmať druhú časť. Okrem toho je vhodné na úvod preskúmať tretiu časť týkajúcu sa tvrdenej neexistencie nedbanlivosti na strane žalobkyne.

Tvrdenia účastníkov konania

116 Žalobkyňa pripomína, že jednou z kumulatívnych podmienok na účely uplatnenia článku 239 colného kódexu je, že sa príslušná osoba nedopustila hrubej nedbanlivosti. Dodáva, že podľa judikatúry (rozsudok Kaufring a i./Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 278) hrubá nedbanlivosť zodpovedá zistiteľnej povahe chyby v zmysle článku 220 ods. 2 colného kódexu.

117 S cieľom posúdiť zistiteľnú povahu chyby v zmysle ustanovenia článku 220 ods. 2 colného kódexu je potrebné zohľadniť predovšetkým presnú povahu pochybenia, profesionálnu skúsenosť a starostlivosť vynaloženú podnikateľským subjektom (rozsudky Súdneho dvora z 26. júna 1990, Deutsche Fernsprecher, C-64/89, Zb. s. I-2535, bod 24; z 8. apríla 1992, Beirafio, C-371/90, Zb. s. I-2715, bod 21; zo 16. júla 1992, Belovo, C-187/91, Zb. s. I-4937, bod 17, a z 1. apríla 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Zb. s. I-1819, bod 22). Toto posúdenie sa musí urobiť so zreteľom na osobitné okolnosti prípadu (rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, Zb. s. I-2465, bod 101).

118 S prihliadnutím na tieto zásady žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k názoru, že v danom prípade nebola splnená podmienka týkajúca sa neexistencie hrubej nedbanlivosti.

119 Po prvé, pokiaľ ide o presnú povahu pochybenia, túto je potrebné podľa judikatúry posúdiť predovšetkým so zreteľom na dobu, počas ktorej príslušné orgány zotrvávali v pochybení.

120 Podľa názoru žalobkyne je nesprávne, že Komisia z úradnej moci neprihliadala na časové kritérium, keď posudzovala a neuznala pochybenie, ktorého sa dopustili samotné colné orgány. V prejednávaných veciach išlo skôr o otázku posúdenia pochybení, ktorých sa dopustili colní zástupcovia, a to vo veci T-134/03 fiktívneho umiestnenia do režimu uskladňovania vykonaného Cogema a vo veci T-135/03 nerešpektovania pokynov zo strany SCAC voľbou zjednodušeného postupu colného konania.

121 Žalobkyňa tvrdí, že napriek svojej profesionálnej skúsenosti a starostlivosti, nemohla ani predvídať, ani odhaliť tieto pochybenia colných zástupcov.

122 Po druhé, pokiaľ ide o profesionálnu skúsenosť hospodárskeho subjektu, žalobkyňa uvádza, že podľa rozsudku Súdneho dvora z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke (C-48/98, Zb. s. I-7877, bod 57) je potrebné preskúmať, či činnosť tohto subjektu spočíva v podstatnej miere v činnostiach dovozu a vývozu a či má tento subjekt skoršiu skúsenosť s výkonom týchto činností.

123 Žalobkyňa tvrdí, že často dováža tovary uvedené v nariadení č. 3319/94. To však neznamená, že by bola špecialistom na colné konania týkajúce sa týchto výrobkov vo Francúzsku. Práve z toho dôvodu poverila autorizovaného colného zástupcu a nebola schopná odhaliť pochybenie, ktorého sa tento zástupca dopustil.

124 Po tretie, pokiaľ ide o starostlivosť žalobkyne, táto uvádza, že podľa rozsudku Söhl & Söhlke, už citovaného v bode 122 vyššie (bod 58), každý podnikateľský subjekt, ktorý má pochybnosti o správnom uplatnení ustanovení, ktorých nedodržanie môže viesť k vzniku colného dlhu, sa musí informovať a preskúmať všetky možné vysvetlenia, aby uvedené ustanovenia neporušil.

125 V prejednávaných veciach žalobkyňa preukázala všetku potrebnú starostlivosť. Po prijatí nariadenia najprv zmenila postup preclenia, ktorým sa riadila až dovtedy, aby sa nenachádzala v situácii nepriamej fakturácie. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že ojedinelé a bezvýznamné pochybenia pri vystavovaní faktúr, na ktoré sa odvoláva Komisia, patria k bežným obchodným rizikám a že jej nemožno pripísať žiadnu nedbanlivosť, pretože uvedené pochybenia boli napravené.

126 Vo svojej replike žalobkyňa tvrdí, že údajná neuskutočniteľnosť pokynov, ktoré dala spoločnostiam Cogema a SCAC na jednej strane, a nevyužitie možnosti náhrady upravenej nariadením Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45) v znení zmien a doplnení na strane druhej, nemajú z pohľadu ustálenej judikatúry (pozri bod 124 vyššie) žiaden vzťah k preukázaniu údajného nedostatku starostlivosti.

127 Podľa názoru žalobkyne jej z tohto dôvodu nemožno vytýkať nedostatok starostlivosti. Z uvedeného vyplýva, že nemožno preukázať žiadnu hrubú nedbanlivosť na jej strane.

128 Komisia tvrdí, po prvé, pokiaľ ide o presnú povahu pochybenia, že argumentácia žalobkyne smerujúca k zmierneniu jej vlastnej zodpovednosti z dôvodu pochybenia, ktorého sa mali dopustiť colní zástupcovia, nie je presvedčivá. V konaní o vrátenie cla sa totiž podnikateľský subjekt nemôže zbaviť svojej vlastnej zodpovednosti z dôvodu pochybenia, či už skutočného alebo domnelého, svojho zástupcu. Prípadná zmluvná zodpovednosť tohto zástupcu nepatrí do rámca konania vedúceho k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

129 Okrem toho Komisia tvrdí, že žalobkyňa zamieňa pochybenie zástupcu s pochybením colného orgánu, ktoré jediné je spôsobilé prispieť k vzniku špeciálnej situácie.

130 Po druhé, pokiaľ ide o profesionálnu skúsenosť žalobkyne, Komisia na úvod tvrdí, že táto profesionálna skúsenosť sa nemôže posudzovať v rámci jediného členského štátu. Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že žalobkyňa má potrebnú profesionálnu skúsenosť podľa judikatúry stačí, aby uskutočnila niekoľko dovozov rovnakého tovaru ako je dotknutý tovar v Európskej únii a aby mala všeobecnú prax v dovoze a vývoze. To je prípad v prejednávanej veci a to tým skôr, že žalobkyňa nadobudla spoločnosť Champagne Fertilisants, svojho daňového zástupcu vo Francúzsku, takže je potrebné ju považovať od prvej dodávky tovaru za skúsený hospodársky subjekt.

131 Komisia dodáva, že žalobkyňa konala neopatrne, keď napriek svojej údajnej neskúsenosti dala svojim colným zástupcom presné pokyny namiesto toho, aby si od nich vyžiadala radu a to tým skôr, že nariadenie č. 3319/94 spôsobuje aplikačné problémy.

132 Po tretie, pokiaľ ide o starostlivosť žalobkyne, hoci Komisia pripúšťa, že došlo ku chybám pri vystavovaní faktúr, uvádza, že žalobkyňa nevynaložila starostlivosť aj v iných ohľadoch, ako to vyplýva z bodov 79 až 82 rozhodnutia REM 02/02 a bodov 75 až 79 rozhodnutia REM 03/02.

133 Žalobkyňa predovšetkým dala svojim colným zástupcom neuskutočniteľné pokyny a neubezpečila sa o ich dodržiavaní.

134 Okrem toho žalobkyňa sa do uplynutia príslušnej lehoty ani nepokúsila využiť možnosť náhrady upravenú v článku 11 ods. 8 nariadenia č. 384/96.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

135 Na úvod je potrebné pripomenúť, že na posúdenie, či došlo k hrubej nedbanlivosti v zmysle článku 239 colného kódexu, sa musí zohľadniť predovšetkým zložitosť ustanovení, ktorých nedodržanie viedlo k vzniku colného dlhu, ako aj profesionálna skúsenosť a starostlivosť podnikateľského subjektu (rozsudky Súdneho dvora Söhl & Söhlke, už citovaný v bode 122 vyššie, bod 56, a z 13. marca 2003, Holandsko/Komisia, C-156/00, Zb. s. I-2527, bod 92).

136 Okrem toho v zmysle ustálenej judikatúry Komisia disponuje pri prijímaní rozhodnutia na základe článku 239 colného kódexu diskrečnou právomocou

(rozsudok Mehibas Dordtselaan/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, body 46 a 78). Rovnako je potrebné zdôrazniť, že vrátenie alebo odpustenie dovozného cla, ktoré možno poskytnúť iba za určitých podmienok a vo vopred stanovených špecifických prípadoch, predstavuje výnimku z obvyklého režimu dovozov a vývozov a v dôsledku toho sa ustanovenia upravujúce takéto vrátenie vykladajú striktne. Podmienkou *sine qua non* na uplatnenie práva na vrátenie alebo odpustenie dovozného cla je predovšetkým neexistencia hrubej nedbanlivosti, z čoho vyplýva, že tento pojem sa má vykladať tak, aby počet prípadov vrátenia alebo odpustenia zostal obmedzený (rozsudok Söhl & Söhlke, už citovaný v bode 122 vyššie, bod 52).

137 Po prvé, pokiaľ ide o zložitosť ustanovení, ktorých nedodržanie viedlo k vzniku colného dlhu, stačí uviesť, že Súdny dvor už rozhodol (rozsudok z 21. septembra 2004, Gondrand Frères/Komisia, T-104/02, Zb. s. II-3211, body 59 až 62 a 66), že článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 3319/94 nepredstavuje významný výkladový problém.

138 Navyše, pokiaľ ide o presnú povahu pochybenia, podľa Súdu prvého stupňa nie je judikatúra uplatnená žalobkyňou (bod 117 vyššie) relevantná, pretože jediným sporným bodom v prejednávanej veci je údajné pochybenie zástupcovi a nie colných orgánov.

139 Je však dôležité zdôrazniť, že Komisia správne tvrdí, že žalobkyňa sa nemôže zbaviť svojej vlastnej zodpovednosti odvolaním sa na pochybenie, či už skutočné alebo domnelé, svojich zástupcov. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že schéma dovozu predmetných výrobkov bola vypracovaná samotnou žalobkyňou, ktorá si okrem iného slobodne zvolila svojich colných zástupcov, takže na účely uplatnenia článku 239 colného kódexu nie je dôležité, či sa dopustil prípadného pochybenia vedúceho k vzniku colného dlhu hospodársky subjekt alebo jeho zástupca. V každom prípade takéto pochybenie nesmie ísť na ťarchu rozpočtu Spoločenstva (pozri v tomto

zmysle, pokiaľ ide o existenciu špeciálnej situácie, rozsudok Mehibas Dordtselaan/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, body 76 až 78 a 82 až 83).

140 Po druhé, pokiaľ ide o profesionálnu skúsenosť žalobkyne, Súd prvého stupňa uvádza, že je potrebné preskúmať, či ide o hospodársky subjekt, ktorého profesionálna činnosť spočíva v podstatnej miere v činnostiach dovozu a vývozu, a či tento subjekt pri výkone týchto činností už získal určitú skúsenosť (rozsudok Söhl & Söhlke, už citovaný v bode 122 vyššie, bod 57).

141 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobkyňa sama pripúšťa, že má určitú skúsenosť s činnosťami dovozu a vývozu výrobkov obsahujúcich dusík uvedených v nariadení č. 3319/94. Okrem toho, ako to správne tvrdí Komisia, žalobkyňa už pred skutkovými okolnosťami v prejednávaných veciach uskutočnila dovozy rovnakých výrobkov. Za týchto podmienok sa Komisia oprávnene domnieva, že žalobkyňa mala potrebnú profesionálnu skúsenosť a to od prvej dodávky vo veci REM 02/02.

142 Po tretie, pokiaľ ide o starostlivosť podnikateľského subjektu, Súd prvého stupňa uvádza, že je na podnikateľskom subjekte, aby sa v prípade pochybností o správnom uplatnení ustanovení, ktorých nedodržanie môže viesť k vzniku colného dlhu, informoval a preskúmal všetky možné vysvetlenia, aby uvedené ustanovenia neporušil (rozsudok Söhl & Söhlke, už citovaný v bode 122 vyššie, bod 58).

143 Ako to Komisia správne uvádza, zo spisu vyplýva, že žalobkyňa, ktorá tvrdí údajnú neskúsenosť s činnosťami preclenia predmetných výrobkov, ako aj problémy pri

uplatňovaní nariadenia č. 3319/94, nielenže nijako nepožiadala o radu svojich colných zástupcov, ale im ešte aj dala veľmi presné pokyny. Je potrebné zdôrazniť, že v sporných rozhodnutiach Komisia neopomenula vysvetliť dôvody, pre ktoré žalobkyňa musela mať pochybnosti o správnom uplatnení ustanovení, ktorých nedodržanie môže viesť k vzniku colného dlhu (pozri v tomto zmysle rozsudok Kaufring a i./Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 296).

144 Navyše, aj pochybenia žalobkyne pri vystavovaní jej faktúr svedčia o nedostatku starostlivosti na jej strane.

145 Naopak, žalobkyni nemožno vytknúť, že nevyužila možnosť stanovenú článkom 11 ods. 8 nariadenia č. 384/96. V skutočnosti sa preskúmanie vykonáva v prípade zmien v údajoch, na základe ktorých boli stanovené hodnoty uplatňované v nariadení ukladajúcom antidumpingové clo. Účelom tohto preskúmania je teda prispôsobiť uložené clo zmenám skutočností, ktoré viedli k jeho uloženiu, a z tohto dôvodu predpokladá zmenu týchto skutočností (rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. júna 2000, Medici Grimm/Rada, T-7/99, Zb. s. II-2671, bod 82).

146 Pri posudzovaní správania žalobkyne ako celku teda nemožno dospieť k záveru, že žalobkyňa počas uvedených činností vynaložila dostatočnú starostlivosť.

147 Z uvedeného vyplýva, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v sporných rozhodnutiach dospela k názoru, že nebola splnená podmienka týkajúca

sa neexistencie hrubej nedbanlivosti na strane žalobkyne. Z tohto dôvodu je potrebné tretiu časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

148 Okrem toho zo znenia článku 905 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že vrátenie dovozného cla závisí od splnenia dvoch kumulatívnych podmienok, a to, po prvé, od existencie špeciálnej situácie, a po druhé, od neexistencie hrubej nedbanlivosti a podvodu na strane príslušnej osoby. V dôsledku toho stačí na zamietnutie vrátenia cla, aby nebola splnená jedna z týchto podmienok (rozsudky Súdu prvého stupňa Mehibas Dordtselaan/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 87; z 12. februára 2004, Aslantrans/Komisia, T-282/01, Zb. s. II-693, bod 53; Gondrand Frères/Komisia, už citovaný v bode 137 vyššie, bod 57).

149 Keďže podmienka týkajúca sa neexistencie hrubej nedbanlivosti nebola splnená, nie je potrebné zaoberať sa prvou časťou druhého žalobného dôvodu týkajúcou sa existencie špeciálnej situácie.

150 Druhý žalobný dôvod je teda potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

Tvrdenia účastníkov konania

151 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nerešpektovala povinnosť odôvodnenia, ktorú jej ukladá článok 253 ES.

152 Konkrétne, žalobkyňa vytýka Komisii, že neuviedla dôvody, pre ktoré v sporných rozhodnutiach nezohľadnila skutočnosť, že nedošlo k obchádzaniu antidumpingovej právnej úpravy. Žalobkyňa sa domnieva, že situácia nepriamej fakturácie vytvorená podľa nej umelo chybou colných zástupcov sama osebe nemohla odôvodniť uloženie špecifického cla upraveného v článku 1 ods. 3 druhom pododseku nariadenia č. 3319/94.

153 Žalobkyňa pokračuje tvrdením, že článok 239 colného kódexu je ustanovením o spravodlivom zaobchádzaní, ktoré sa má uplatniť za okolností, keď nemožno danému hospodárskemu subjektu spravodlivo uložiť obmedzenie, ako napríklad špecifické clo, ktorému by inak nepodliehal. Dodáva, že sporné rozhodnutia nemožno považovať sa spravodlivé z dôvodu, že v prípade, ak by sa Cogema a SCAC nedopustili pochybenia, nebola by jej vznikla povinnosť zaplatiť špecifické clo. Tým, že Komisia neupresnila, v čom sú jej rozhodnutia spravodlivé, nesplnila svoju povinnosť odôvodnenia.

154 Na záver žalobkyňa tvrdí, že Komisia, hoci dospela k názoru, že vec REM 1/98 nemožno porovnávať s vecami REM 02/02 a REM 03/02, nevysvetlila dôvod, pre ktorý vo veci REM 1/98 na rozdiel od postoja, ktorý zaujala v prejednávaných veciach, zohľadnila skutočnosť, že dovozná cena bola vyššia ako minimálna cena stanovená nariadením č. 3319/94.

155 Komisia v tejto súvislosti odkazuje na tvrdenia, ktoré vysvetlila v rámci prvej časti druhého žalobného dôvodu, týkajúce sa, po prvé, údajnej chyby colných zástupcov a po druhé, porovnania prejednávaných vecí s vecou REM 1/98.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

156 Podľa ustálenej judikatúry musí byť z odôvodnenia vyžadovaného článkom 253 ES zrozumiteľne a nepochybne zrejmá úvaha inštitúcie, ktorá je pôvodcom aktu tak, aby dotknuté osoby mohli zistiť dôvody prijatého opatrenia a brániť svoje práva a aby súd mohol vykonávať svoju kontrolu. Nie je však nevyhnutné, aby odôvodnenie uvádzalo všetky rozhodujúce skutkové a právne okolnosti. V skutočnosti sa otázka, či odôvodnenie rozhodnutia spĺňa tieto požiadavky, musí posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj súhrn právnych predpisov upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok Mehibas Dordtselaan/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, bod 92 a tam citovanú judikatúru).

157 Pokiaľ ide o rozhodnutia o zamietnutí žiadostí o vrátenie cla na základe článku 239 colného kódexu, povinnosť odôvodnenia, ktorú má Komisia, spočíva vo vysvetlení dôvodov, pre ktoré nie sú splnené podmienky uvedené v tomto ustanovení.

158 Zo znenia sporných rozhodnutí vyplýva, že Komisia zrozumiteľne vysvetlila dôvody, pre ktoré dospela k názoru, že neboli splnené podmienky stanovené v článku 239 colného kódexu. V skutočnosti stačí uviesť, že vo veci T-134/03 Komisia vysvetlila, v čom neboli splnené podmienky existencie špeciálnej situácie a neexistencie hrubej nedbanlivosti v bodoch 35 až 68 (strany 10 až 21) a 69 až 86 (strany 21 až 26)

rozhodnutia REM 02/02. Rovnako postupovala v rozhodnutí REM 03/02, ktoré viedlo k veci T-135/03, v bodoch 34 až 65 (strany 10 až 21) a 66 až 80 (strany 21 až 25).

159 Navyše Súd prvého stupňa uvádza, že mohol vykonať kontrolu zákonnosti sporných rozhodnutí. Rovnako zdôrazňuje, že zo spisu v správnom konaní, žaloby a repliky, ako aj z pojednávania vyplýva, že žalobkyňa plne porozumela tak návrhu negatívneho rozhodnutia, ako aj sporným rozhodnutiam a že mohla obšírne a podrobne vysvetliť podstatu argumentácie na podporu svojich žiadostí o odpustenie a neskôr žalôb o neplatnosť podaných proti sporným rozhodnutiam.

160 Za týchto podmienok je potrebné tretí žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

161 Z uvedeného vyplýva, že je potrebné žaloby zamietnuť.

O trovách

162 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloby sa zamietajú.

2. Žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka V. Trstenjak

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. septembra 2005.

Tajomník Predseda komory

H. Jung B. Vesterdorf